

PRZEPISY

porządkowe i regatowe

PŁOCKIEGO

TOWARZYSTWA WIOŚLARSKIEGO.

P Ł O C K .

DRUK FERDYNANDA PAULI, GRODZKA 49.

1910.

REGULAMIN SPORTOWY WEWNĘTRZNY.

§ 1.

Naczelnik Przystani.

Przystanią Towarzystwa zarządza Naczelnik Przystani, który z chwilą objęcia tego stanowiska, korzystać będzie, aż do chwili ustąpienia z praw sternika.

Naczelnik Przystani ma nadzór i jest obowiązany: mieć szczególny nadzór nad budynkami wodnymi, łodziami i wszelkimi przedmiotami do żeglugi służącymi, lub należącymi do przystani, o których corocznie przed rozpoczęciem sezonu letniego przedstawia Komitetowi sprawozdanie i dlatego utrzymuje dokładny spis łodzi i wszelkich ruchomości, znajdujących się na przystani, oraz przedmiotów do wiosłowania służących.

*stwierdzenie
Przystani
wodnym
i przedmiotom
służącym*

Naczelnik Przystani ma prawo i jest obowiązany:

1) Utrzymywać w porządku przystań, budynki pływające, szkołę pływania, szopy, łodzie, wiosła i ruchomości, stanowiące własność Towarzystwa.

2) Prowadzić księgę gości, zamówień łodzi, wyjazdów, oraz wycieczek turystycznych.

3) Układać i wywieszać na przystani listę dyżurnych członków, wysyłać odpowiednie zawiadomienia i wyznaczać zajęcia służbie.

4) Ogłaszać o ustanowionych przez Komitet godzinach powrotu łodzi do przystani.

5) Oznaczać wysokość szkód, zrządzonych przez członków w majątku Towarzystwa. *i pismem Komitetu do wyjątków*

6) Przedstawiać Komitetowi winnych, do kar porządkowych za niezachowanie przepisów Towarzystwa.

7) Doglądać czynności utrzymującego bufet na przystani.

*Wykazanie Kierownikowi a
Naczelnik przystani
wiosłowa i łodzi*

8) Urządzić ślizgawkę, kąpiel, szkołę pływania, naukę wiosłowania, oraz mieć nadzór nad zabawami na wodzie i łodzi, tudzież nad uroczystością „wianków“.

Wszyscy członkowie Towarzystwa obowiązani są na wodzie i na przystani bezwzględnie wykonywać rozporządzenia Naczelnika Przystani o ile tylko nie są przeciwne ustawie lub regalaminowi sportowemu Towarzystwa.

Uwaga. Komitet na zasadzie § 19 Ustawy Towarzystwa na skutek przedstawienia Naczelnika Przystani ma prawo powołać jednego z członków, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków Pomocnika Naczelnika Przystani.

§ 2.

Sternicy.

Uwaga do § 18 Ustawy Towarzystwa. Sternicy z natury rzeczy powinni być przewodnikami w sporcie i pomocnikami Naczelnika Przystani. Podczas nieobecności Naczelnika Przystani lub jego pomocnika powołanego do pełnienia tychże obowiązków na zasadzie postanowienia Ko-

mitetu, w razie niebezpieczeństwa lub w kwestjach wymagających znajomości sportu, w prawa jego wstępnie obecny na przystani sternik, w razie zaś jeżeli na przystani jest kilku sterników — Naczelnika Przystani lub jego pomocnika zastępuje sternik pozostający najdłużej w tej godności.

Sterników wybiera Delegacja Sterników z pośród wiosłarzy klasy I, którzy przebyli w tej klasie co najmniej 2 lata i stosownie do § 18 Ustawy Towarzystwa przedstawia za pośrednictwem Komitetu do zatwierdzenia Ogólnemu Zebraniu po uprzednim wykazaniu przez nich umiejętności sterowania łodziami wszelkiego typu, pływania, jazdy żaglowej i komendy wiosłarskiej przed Komisją Regatową i Delegacją Sterników.

Sternik ma prawo sterowania na wszystkich bez wyjątku łodziach. Obowiązkiem sternika ażeby członków Towarzystwa wiosłowania, sterowania, jazdy żaglowej i od wyżej wymienionych obowiązków sternik uchylać się nie ma prawa.

Oznaką sternika jest srebrna podpinka na czapek.

Sternicy obowiązani dbać o całość i bezpieczeństwo załogi, łodzi, wiosła, — wiosłarze na łodzi obowiązani bezwzględnie wykonywać wszystkie rozkazy i wskazania sternika.

§ 3.

Wiosłarze.

Wiosłarze dzielić się będą na 3 klasy:

1) Wiosłarz klasy 1-ej powinien wykazać dostateczną wprawę w jeździe i w sterowaniu na wszystkich łodziach Towarzystwa, oraz umieć pływać. Przystępuje mu prawo sterowania na wszystkich łodziach Towarzystwa.

Do regat wiosłarz klasy 1-ej stawać może na sterze tylko w braku sterników. Godność wiosłarza klasy 1-ej otrzymać można po wykazaniu umiejętności: wiosłowania na wszystkich łodziach Towarzystwa, sterowania i pływania przed Komisją Regatową i Delegacją Sterników. Oznaką wiosłarza klasy 1-ej jest złota gwiazdka nad wstążką czapki.

2) Wiosłarze klasy 2-ej jeździć mogą na łodziach każdego typu, sterować zaś wyłącznie na łodziach spacerowych. Do

regat wioślarz klasy 2-ej na sterze stawać nie może. Umiejętność pływania obowiązuje wioślarza klasy 2-ej. Godność wioślarza klasy 2-ej pozyskuje się po wytrenowaniu i złożeniu egzaminu z pływania przed Komisją Regatową i Delegacją Sterników. Oznaką wioślarza klasy 2-ej jest gwiazdka srebrna na czapie powyżej wstążki.

3) Pozostali członkowie czynni Towarzystwa zaliczają się do klasy 3-ej.

U w a g a 1. Prawo sterowania łodzią żaglową nie stanowi przywileju żadnej klasy, lecz może przysługiwać każdemu wioślarzowi, poczynając od klasy 2-ej, o ile ten ostatni wykaże umiejętność sterowania łodzią żaglową wobec Komisji Regatowej i Delegacji Sterników.

U w a g a 2. Na kajakach mają prawo jeździć wioślarze klasy 3-ej, o ile wykażą znajomość pływania.

§ 4.

Wyjazdy łodziami.

Wyjazd z przystani łodziami może mieć miejsce od świtu do godziny 10 wie-

czorem. Za wyjazd łodzią po tej godzinie winni ulegają karom w § 13 Regulaminu określonym.

Łodzie rasowe przed zmierzchem powinny być na przystani pod rygorem kar wskazanych powyższym §-em Regulaminu. Zwolnienie od kar może nastąpić za decyzją Komiteta z powodów na uwzględnienie zastugających.

U w a g a. Godzinę zmercha określa rozporządzenie Naczelnika Przystani w porozumieniu z Komitetem, wywieszane na przystani. Biorący łódź powinien ją przed wyjazdem, zarówno jak wszelkie przybory należycie obejrzeć i spostrzeżone uszkodzenia i zanieczyszczenia łodzi we właściwej księdze odnotować; za uszkodzenia nieodnotowane, któreby okazały się po powrocie łodzi, odpowiada sterujący.

Przed wyjazdem sternik zapisuje w książce na ten cel ustanowionej datę i godzinę odjazdu, nazwę łodzi i nazwiska wioślarzy. Łódź, opuszczająca przystań musi być bezwarunkowo zaopatrzona we wszelkie przybory dodatkowe, jako to: dalki, wiosła, flagę, ster i t. p.

Na dalsze wyjazdy powinny być zabierane na łódź przyrządy ratunkowe.

Przy zajęciu łodzi sternik wskazuje każdemu mającemu jechać na łodzi jego miejsce. Wioślarze po należytem opatrzeniu miejsc wskazanych, takowe zajmują. Przy opuszczaniu łodzi pierwszy wioślarz (nosowy) będzie miał staranie, by łódź umocowaną została. Łądowanie łodziami rasowemi jest surowo wzbronione — kajakami zaś wolno tylko do łodzi.

§ 5.

Zamówienia na łodzie.

Zamówienia na wyjazd od świtu do otwarcia przystani przyjmuje Naczelnik Przystani, jego pomoenic lub też dyżurny nie wcześniej jednak, jak na 2 dni przed odjazdem. Wyjazd łodzi Naczelnik Przystani moeen jest wstrzymać z przyczyn zagrażających bezpieczeństwu żeglugi. Jeżeli łódź w godzinę po czasie oznaczonym w zamówieniu użyta nie zostanie, zamówienie upada.

§ 6.

Porządek zachowania się na łodziach.

Podezas jazdy załoga i wszyscy będący na łodzi winni bezwarunkowe posłuszeństwo komendzie sternika.

Na łodziach wyścigowych zabrania się bezwarunkowo palenia tytoniu; na innych zaś łodziach dozwala się palić tylko w czasie odpoczynku. Za wszelkie uszkodzenia podczas jazdy odpowiada winny, w razie zaś wątpliwości z czyjej winy uszkodzenie nastąpiło — cała osada łodzi (§ 44 Ustawy Tow.).

§ 7.

Powrót łodzi.

Po powrocie wioślarze opuszczać będą burtnice kolejno, poczynając od nosowego i każdy wiosło swe na miejsce właściwe zaniecie. Sternik powracającej łodzi dopilnuje, ażeby łódź przez służbę na przystani oczyszczoną została; łodzie rasowe winny być wyciągane z wody przy czynnej pomocy samych wioślarzy. Po umocowaniu lub wyniesieniu łodzi, sternik zapisze do dziennika godzinę powrotu, odnotuje uszko-

dzenia łodzi, jeśli takowe nastąpiły podczas wyjazdu, oraz zapisze do książki zażalenia na wszelkie wykroczenia członków osady przeciw regulaminowi sportowemu. Zażalenia powinny być rozpatrzone przez Komitet w przeciągu dwóch tygodni.

§ 8.

K o m e n d a.

1) Przy ruszaniu z miejsca sternik najpierw zapytuje: **gotowe?** gdy widzi, że uwaga wiosłarzy jest już oderwana od rzeczy pobocznych, a zwrócona na niego, woła: **baczność!** dla upewnienia się, że załoga ma wszystko w pogotowiu. Nie otrzymawszy żadnej odpowiedzi, wydaje rozkaz do ruszenia jednym słowem: **naprzód!** po którym wiosłarze jednocześnie z przodownikiem zanurzają wiosła w wodzie.

2) W potrzebie zwolnienia biegu łodzi, sternik zwraca uwagę załogi okrzykiem: **baczność!** — poezem gdy zawoła: **poł siły** — wiosłarze winni siłę pociągnięcia zmniejszyć do połowy.

3) Gdy chodzi o wstrzymanie łodzi w biegu, po uprzednim: **baczność!** sterującej

woła: **trzymaj!** — wówczas wszyscy wiosłarze winni wepchnąć skośnie pióra swych wiosel do wody w kierunku dzioba, a po osłabieniu w ten sposób pędu łodzi, obrócić pióra w wodzie do pozycji prostopadłej, mocno trzymając rękojeście w dłoni.

4) Gdy zachodzi potrzeba cofnięcia łodzi, sternik woła: **baczność!** — a po chwili **wstecz!** Na ten rozkaz cała załoga, założywszy pióra do wody przed siebie w ten sposób, aby dłonie leżały na piersi, odpycha rękojeście wiosel od siebie. Skutkiem takiego wiosłowania, łódź posuwać się będzie rufą naprzód, czyli cofać. Praca ta nazywa się wiosłowaniem wstecz, jest trudną i wymaga dużej uwagi wiosłarzy.

5) Gdy łódź musi przepłynąć obok jakiegoś przedmiotu o który możnaby uderzyć wiosłem, sternik ostrzega okrzykiem stosownie do okoliczności: **baczność!** — **prawa patrz!** **lewa patrz!** lub **wiosła patrz!**

6) W wypadkach, kiedy łódź musi przepłynąć przez krótki, a przytem o tyle wązki przesmyk, że azyście wiosel w całej długości jest niemożliwe, wówczas załoga otrzymawszy rozkaz: **baczność—wiosła skróć!**

momentalnie wciąga wiosła do połowy długości dopiórnej do łodzi i zbliżonem o tyle piórem wodę zagarnia.

7) Jeżeli przejazd jest tak wązki, że wiosła weale w nim użyć nie można, wówczas na pewien dystans od przesmyku sternik komenderuje: **baczność — siła!** to znaczy, że pociągnięcia muszą być samienne, a otrzymawszy po kilku takich uderzeniach szparki bieg łodzi, daje komendę: **baczność — wiosła splaw!** wtedy cała załoga wynurza z wody wiosła, składa je wzdłuż boków łodzi, trzymając ręce na rękonościach w oczekiwaniu nowego rozkazu.

8) W potrzebie zawrócenia łodzi na miejscu, ster mało jest przydatny, sternik wówczas skręca łódź za pomocą wiosła i wtedy powtarza się ta sama komenda, co przy jeździe naprzód, hamowaniu lub cofaniu z tą różnicą, że komendę otrzymuje każda strona oddzielnie i różną, a więc: **prawa naprzód! lewa trzymaj!** oznacza, że łódź skręcić należy na lewą stronę, a odwrotnie na komendę: **prawa trzymaj! lewa naprzód!** — łódź potrzeba skręcić na prawo.

9) Gdy sternik żąda wstrzymania pracy, podaje rozkaz słowem: **baczność — stoj!**

§ 9.

U b i ó r.

Podczas wiosłowania zachowanie kostjumu dla wiosłarzy obowiązkowe. Kostjum stanowią: czapka ciemno-granatowa ze wstążką morową koloru niebieskiego i herbem; koszulka trykotowa biała z czerwonym paskiem u rękawów i szyi; spodnie szare płócienne, ciemno-granatowe lub białe; marynarka (kartka) sukienka ciemno-granatowa, oraz bluza z szarego lub białego płótna (§ 26 Ustawy Tow.).

Uwaga. Podczas regat dozwala się używać koszulek innych barw i letnich czapek.

§ 10.

G o ś c i e.

Goście dopuszczeni być mogą do przejazdów na łodziach spacerowych, wyłącznie. Jednak Naczelnik Przystani, jego pomocnik lub członek dyżurny może dozwolić ażycie innych łodzi gościom, jeśli wylegitymują się, iż są członkami innych Towarzystw Wioślarskich i dowiodą swej umiętności wiosłowania.

§ 11.

Dyżurnych po jednym wyznaczać będzie Naczelnik Przystani podług porządku ustanowionego przez Komitet na całe lato. W dni powszednie dyżur trwa od godziny 5-ej po południu — w dni świąteczne od godz. 4-ej do zamknięcia przystani.

Członek o przypadającym nań dyżurze powinien być zawiadomiony przynajmniej na trzy dni naprzód.

Dyżurny obowiązany pozostawać na przystani przynajmniej do godziny 10-ej wieczorem, poczem jeśli ma zamiar przystać opuścić, winien polecić służbie, ażeby nie zamykała przystani, dopóki znajdują się członkowie i dopóki łódki są na wodzie.

U w a g a. Dyżurny winien przestrzegać, ażeby wieczorem, dopóki łódki znajdują się na wodzie, stałe paliły się na zewnątrz przystani przynajmniej dwie lampy sygnałowe. O każdym przekroczeniu ustawy lub niewypełnienia regalamina sportowego, dyżurny powinien odnotować w księdze dyżurów.

W razie nieobecności dyżurnego, obecni członkowie wybierają z pośród siebie dyżurnego.

Dyżurny obowiązany jest pobierać od gości opłaty wejściowe.

§ 12.

Ratowanie tonących.

Wszystkie łódzie Towarzystwa bez wyjątku obowiązane są zawsze spieszyć na ratunek tonącym, i dlatego pożądanem jest, aby przy wyjazdach zaopatrzone były w miarę możności w odpowiednie przybory ratownicze.

§ 13.

K a r y.

W razie umówionego wspólnego wyjazdu winny opóźnienia płaci tytułem kary za 1/2 godziny 25 kop., za godzinę — 50 k., a za niestawienie się rub. 1. Za spóźnienie się i nie przybycie na zaprawę i regaty — kara podwójna.

Uwolniony będzie od kary ten, kto przynajmniej na dobę przed wspólnym wyjazdem uprzedził kierownika wycieczki,

Przepisy regatowe.

§ 15.

Płockie Towarzystwo Wioślarskie urządza regaty dla członków swoich, jako też i dla członków zamiejscowych Towarzystw Wioślarskich, skutkiem czego wszyscy członkowie Towarzystwa Wioślarskiego Płockiego bez różnicy klasy mają prawo przyjąć udział w regatach w terminach wyznaczonych przez Komisję Regatową i zatwierdzonych przez Komitet (§ 21 Ustawy Tow.).

§ 16.

Wioślarze Towarzystw zamiejscowych, stający do regat na płockim torze wyścigowym, poddają się regulaminowi regatowemu Płockiego Towarzystwa Wioślarskiego.

§ 17.

Program zapasów wodnych na sezon winien być ułożony przez Komisję Regatową nie później jak w miesiącu Marcu każdego roku i przedstawiony Komitetowi do zatwierdzenia, poczem winien być opu-

bliżowany przez wywieszenie na miejscu widocznym w lokalu zimowym i na przystani Towarzystwa i jednocześnie wysłany do zamiejscowych Towarzystw (§ 21 Ustawy Towarzystwa).

§ 18.

Program wyścigów zawierać powinien:

- 1) wykazanie miejsca, godziny rozpoczęcia zapasów i toru na którym wyścigi odbyć się mają;
- 2) rodzaj i ilość biegów;
- 3) wyszczególnienie nagród;
- 4) długość toru z wyjaśnieniem każdego biegu: z wodą lub pod wodą;
- 5) wyznaczenie ilości, rodzaju i nazwisk łodzi, stających do każdego biegu;
- 6) oznaczenie czasu, w jakim łodzie powinny tor przejechać.

§ 19.

Objęte i opublikowane programem biegi i ich warunki na 2 tygodnie przed terminem regat, zmianie podlegać nie mogą.

§ 20.

Do biegu użyte być mogą tylko łodzie, dalki i wiosła Płockiego Towarzystwa Wioślarskiego jednakowego rodzaju i jednakowych wymiarów. Za zgodą Komisji Regatowej mogą być użyte łodzie, dalki i wiosła zaprzyjaźnionych Towarzystw, ale również jednego rodzaju konstrukcji i wymiarów.

§ 21.

Każdy z wioślarzy i sterników ma prawo stanąć do biegu w jednym dniu regat dwa razy — licząc w to i bieg „pocieszenia“ pod tym warunkiem, jeżeli lekarz po zbadaniu wioślarza pozwoli na bieg powtórny, i za każdy bieg wygrany dostaje medale srebrne, zaś za wygrany bieg „pocieszenia“ — żetony srebrne. Za wygrane biegi na łodziach rasowych — uczestnicy mogą otrzymywać medale złote, jeśli takowe będą zatwierdzone.

W razie biegu konkurencyjnego, za który nagrodę stanowić będzie jakikolwiek przedmiot wartościowy dla Towarzystwa — wygrywająca osada odznaczoną zostanie medalami srebrnymi.

§ 22.

Do biegu konkurencyjnego z zamiejscowemi Towarzystwami, Komitet wraz z Komisją Regatową sformuje listę z wioślarzy zapisanych i kwalifikujących się do tego biegu. Zawiadomieni o tem wioślarze wybrani pod przewodnictwem Wice-Prezesa obierają sobie sternika, który z wskazanej przez Komitet i Komisję Regatową listy sformuje załogę. Sternik lub wioślarz, odmawiający przyjęcia udziału w biegu tym bez dostatecznego usprawiedliwienia, traci prawo uczestniczenia w wyścigach przez następny sezon.

§ 23.

Do biegu konkurencyjnego obowiązkowo musi być wybrany jeden wioślarz zapasowy, którego poprzedni § w zupełności obowiązuje.

§ 24.

W razie wygranej wioślarz zapasowy osady biegu konkurencyjnego, jeżeli nie zostanie odznaczony przez Towarzystwo zamiejscowe, chociażby nie brał czynnego

udziła w biegu, zostanie medal srebrny Płockiego Towarzystwa Wioślarskiego z odpowiednim napisem.

§ 25.

Sternicy, życzący sobie stanąć na wiosle i wiosłarze, zamierzający przyjąć udział w regatach, zapisują się w czasie przez Komisję Regatową oznaczonym w specjalnej księdze, znajdującej się na przystani i obowiązani są złożyć na ręce Naczelnika Przystani lub jego zastępcy na koszt medalu po rub. 1 za każdy zadeklarowany bieg. Do biegu mogą stanąć tylko ci, co będą badani i dopuszczeni przez lekarza.

§ 26.

Zapisani do regat wiosłarze po sformowaniu osad wybierają sobie sterników — którzy składają odpowiednie deklaracje.

§ 27.

Dystans
Do biegów dystansowych dłuższych osady formowane będą stosownie do siły i umiętności wiosłowania. Sternicy zaś obierani będą przez sformowane załogi.

Uwaga. Za wspólną zgodą sternicy mogą jechać z osadami sformowanymi przez siebie.

§ 28.

W razie wyjścia któregokolwiek wiosłarza z załogi, stojącej do regat, sternik za zgodą Komisji Regatowej dokompletuje osadę.

W razie usunięcia się od regat jednej z współbiegających się załóg na 3 dni przed biegiem — pozostała załoga jedzie na czas.

§ 29.

Wiosłarz zapasowy do biegu konkurencyjnego obowiązany jest być na przystani w godzinach wyznaczonych na zaprawę do biegu tego i podlega w zupełności skutkom, wynikającym z § 13 niniejszego regulaminu.

§ 30.

Łodzie, mające być użyte do regat, winny być przed rozpoczęciem zaprawy dokładnie obejrzone i zaopatrzone w wszelkie przybory, tak ażeby były zdatne do jazdy.

§ 31.

Łodzie przeznaczone do regat, oddają się wyłącznie do zaprawy w godzinach przeznaczonych tym sternikom, którzy na nich sterować mają.

§ 32.

Łódź stająca do biegu konkurencyjnego, pod żadnym pozorem do jazdy amatorskiej braną być nie może bez zgody sternika danej łodzi.

§ 33.

Tor wyścigowy powinien być wytknięty w prostej linii i oznaczony jednakowymi chorągiewkami co 50 metrów, lub beczkami co 80 metrów. Łodzi rybackich lub tym podobnych przedmiotów do wytknięcia toru używać nie należy. W razie niemożności wytknięcia toru prostego, można oznaczyć łamanym, lecz o ile możliwości jak najmniej posiadającym załamów.

§ 34.

Na linii startu powinny się znajdować 3 beczki lub tyczki, przyczem łodzie współzawodniczące powinny stanąć między środ-

kową i zewnętrznymi beczkami, ustawionymi w równych od środkowej beczki odległościach. Na każdym załamaniu toru powinny się znajdować: jedna beczka na linii łączącej oba tory, a druga od strony wewnętrznej załamku i pomiędzy temi beczkami łódź jest obowiązana jechać. Granice zewnętrzne toru, o ile to okaże się niezbędnem, winny być oznaczone.

Łodzie wykraczające przeciw niniejszemu § przegrywają bieg.

§ 35.

Każda łódź podczas biegu powinna pozostawać na swoim właściwym torze; łódź zmieniająca tor, czyni to na własną odpowiedzialność. W razie starcia się łodzi, wiosła, ciał wiosłarzy i t. p. bieg uważa się za przegrany tej łodzi, która przez zjechańie ze swego toru spowodowała spotkanie się łodzi, rywalizujących z sobą. Jeżeli łódź podczas biegu wskutek nieprzewidzianej przeszkody zmaszoną była zjechać z swego toru i wówczas nastąpiło starcie z łodzią współzawodniczącą, w takim razie może być zarządzony przez arbitra powtórny start.

§ 36.

Długość toru dla łodzi wielowiosłowych 1800 — 2000 metrów, dla dwuwiosłowych i hamburek 1000 metrów.

§ 37.

Komisja Regatowa obowiązana jest nie później, jak na 3 godziny przed regatami wytknąć tor wyścigowy stosownie do §§ 34 i 36 w obecności sterników, o ile wykażą chęć, przyjmujących udział w biegach, oznaczyć start i metę.

§ 38.

Komisja Regatowa obowiązana jest śledzić za ściśłem wykonaniem programu wyścigów, zatwierdzonych przez Komitet Towarzystwa.

§ 39.

Komisji Regatowej przysługuje prawo dysponowania nagrodą wartościową w braku załogi konkurencyjnej.

§ 40.

Komisja Regatowa przyznaje i wręcza nagrody osadom po ukończonych biegach

albo sama, albo przez osoby na ten cel specjalnie zaproszone.

§ 41.

Sternicy stający do biegów przed wyjazdem na start losują między sobą tory wyścigowe i łodzie, na których ścigać się mają, o ile weześniej łodzie nie były rozlosowane.

§ 42.

Przed regatami wioślarze i sternicy, uczestniczący w regatach wraz z Wice-Prezesem na czele wybierają starterów, arbitra i sędziów regatowych.

§ 43.

Do obowiązków arbitra i starterów winni być powołani ci członkowie Towarzystwa Wioślarskiego, którym nieobecny jest kompetencja regatowa.

§ 44.

Starterzy i arbiter na miejscach właściwych winni się znajdować na kwadrans przed rozpoczęciem biegów i oczekiwać przybycia łodzi.

§ 45.

Sternicy po przybyciu na start meldują łodzi i tor obecnym tam starterom.

§ 46.

Starter ustawia do biegów łodzie tak, aby nosy ich z tykami lub beczkami, start oznaczającymi, stanowiły jedną linię prostą.

Starter po ustawieniu łodzi dla upewnienia się o gotowości osad woła: **baczność** i nie otrzymując żadnej odpowiedzi, wydaje rozkaz do ruszenia jednym słowem: **naprzód**.

Jeśli starter zauważy przedwczesne ruszenie którejkolwiek łodzi, co nastąpić może po słowie: **baczność**, wstrzymuje bieg słowem: **stój** lub sygnałem poprzednio umówionym i ustawia je do biegu nanowo.

§ 47.

Odmowa wznowienia startu stanowi przegraną tej łodzi, której osada komendy lub sygnałów nie posłuchała, lub unieważnienie biegu, jeśli obie załogi były nieposłuszne.

§ 48.

Wznowienie startu dla każdej łodzi może być trzykrotne. Zauważenie po raz ewzarty chybienia startu powoduje wykluczenie z biegu tej łodzi, która była przyczyną trzykrotnego zamięszania, a bieg odbywa pozostała łódź, przebywając metę w czasie oznaczonym w programie regatowym.

§ 49.

Arbiter wybrać powinien miejsce nie po za obrębem toru wyścigowego, lecz na linii środkowej, t. j. na linii łączącej oba tory, a to z powodów następujących:

- 1) aby mógł od samego początku do końca śledzić bieg łodzi z całą dokładnością, mając je zawsze na oczach;
- 2) aby w razie starcia się łodzi był w możności od pierwszego rzutu oka ocenić, na którym z dwóch torów starcie nastąpiło i
- 3) ocenić, czy starcie nie nastąpiło na linii łączącej oba tory.

§ 50.

Gdy starcie łodzi nastąpi na linii środkowej toru wyścigowego, na dany znak

przez arbitra, obie łodzie zatrzymać się winny.

Arbiter po zatrzymaniu łodzi zwraca je na start, lub ustawiając do biegu podług zastrzeżeń wymaganych niniejszym regulaminem w tem miejscu, gdzie starcie nastąpiło, wiadomemi słowy komendy puszcza obie łodzie w bieg dalszy.

Niepostraszeństwo arbitrowi pociąga te same skutki, co i niepostraszeństwo starterowi ze skutkami przewidzianymi w § 48 niniejszego regulaminu.

W kwestjach ocenienia zajęcia toru, starcia się łodzi, wiosła i t. p. decyzja arbitra jest nieodwołalną.

§ 51.

Sternicy ścigających się łodzi przy przejeździe obok arbitra ku startowi obowiązani są ustnie meldować o stronie wylosowanego toru.

Uwaga. Gdyby jednak tak arbiter, jako i sędziowie śledzili biegi ze statka, jeżdżącego za łodziami, w takim razie artykuł niniejszy, jak również i § 49 zastosowania mieć nie może.

§ 52.

Spory wyniknąć mogą na torze regatowym z przyczyn następujących:

- 1) starcia się łodzi i
- 2) uderzenia się wiosłami,

przezem obydwu te wypadki następują wtedy, kiedy jedna z załóg dla pozyskania w czasie biegu lepszego, t. j. spokojniejszego toru, wjeżdża na tor swego przeciwnika. W obydwóch tych wypadkach starterzy i arbiter winni bacznie zwracać uwagę na ścigających się. Wynikłe z tego powodu kwestje po przybyciu na miejsce, gdzie są zebrani sędziowie regatowi, powinny być im bezzwłocznie zakomunikowane, przez sternika, bieg kwestjonującego.

Sporów zaś nie wywołuje:

a) złamanie się wiosła, stera, dalki i t. p. bez winy drugiej łodzi w czasie biegu, i

b) zatrzymanie się w biegu, również nie z przyczyny drugiej łodzi wynikłe.

§ 53.

Sędziowie po ukończeniu regat spór oddają pod rozbiór Komisji Regatowej, która zasięgnąwszy wiadomości od starte-

rów i arbitra, wydaje odpowiednią decyzję natychmiast, aby nie powstrzymywać rozdania nagród, medali lub znaków honorowych.

W razie kwestji bardziej zawikłanej, gdy okaże się potrzeba zbadania wyniku sporu przez zasięgnięcie wiadomości, któreby dokładnie spór wyjaśnić mogły, Komisja Regatowa decyzję swoją może odroczyć najpóźniej do dnia trzeciego.

§ 54.

Od decyzji Komisji Regatowej, zapadłej na zasadzie § 53 niniejszego regulaminu, służy odwołanie się do Ogólnego Zebrania w terminie dwumiesięcznym.

Ogólne Zebranie wydaje decyzję swoją w przeciągu dwóch miesięcy.

§ 55.

Zalogi spór wiodące, mogą przedstawić Ogólnemu Zebraniu, prócz tych wyjaśnień, jakie złożyli Komisji Regatowej, piśmienne dowody zapatrywania się na wynikłą kwestję Towarzystw zamiejscowych. Dowody te powinny być podpisane przez Prezesa i Sekretarza tego Towarzystwa, które wyjaśnienie przysłało.

• § 56.

Dla czuwania nad niezajmowaniem toru wyścigowego przez obec łodzi, lub też przez łodzi Towarzystwa, nie biorące udziału w regatach, ustanawia się straż wodna z wiosłarzy, która prócz tego powinna śledzić bieg łodzi, aby wrazie zawikłań przy rozstrzyganiu sporów przez Komisję Regatową mogła wyjaśnieniem swoim przyczynić się do wyświeetlenia kwestji.

§ 57.

Sędziowie w każdym biegu po przybyciu łodzi do mety notują:

- 1) która z łodzi przybyła pierwszą;
- 2) protesty sterników, jeśli takowe nastąpiły i
- 3) po ukończonych biegach — zdania starterów i arbitra co do każdego biegu wydają decyzję, której osadzie przyznają zwycięstwo.

Wszystkie te dane oddają Komisji Regatowej, która postępuje w myśl artykułów objętych niniejszymi przepisami.

§ 58.

Nagrody, ofiarowane przez osoby prywatne, Towarzystwa zaprzyjaźnione lub też członków Towarzystwa, maszą być przyjęte i zatwierdzone przez Komitet, a wtedy dopiero mogą być przyjmowane i noszone przez członków Towarzystwa.

§ 59.

Biegi pocieszenia.

Komisja Regatowa może postanowić oprócz biegów zwyczajnych biegi tak zwane pocieszenia. Biegi te przedewszystkiem służyć będą dla wioślarzy, którzy przegrali w biegach zwyczajnych, i dopiero w braku tych ostatnich, mogą przyjmować udział i inni wioślarze.

§ 60.

Załoga biegów pocieszenia formuje się przed samym biegiem. Wybór sternika zależy wyłącznie od osady.

§ 61.

Wioślarze, stający do biegu pocieszenia, ale nie przyjmujący udziału w biegach zwyczajnych, płacą wpisowego kop. 50.

§ 62.

Komisja Regatowa ustanawia biegi dystansowe. W razie uczestnictwa w biegu tym dwóch załóg — wygrywająca osada otrzymuje żetony srebrne; przy uczestnictwie trzech lub więcej załóg, nagród będzie więcej, przyczem jedną z nagród będą żetony brązowe.

Przepisy niniejsze zatwierdzone na Ogólnem Zebraniu w dniu 10 Kwietnia 1910 roku.

Za zgodność poświadczą:

Wice-Prezes Płock. Tow. Wiośl.

L. Janicki.

A 3742